

22 octombrie – 28 octombrie

„Blestemată să fie ziua!”

Textul de memorat: „*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apocalipsa 4:11)

Când citim istoria lui Iov, avem două avantaje: în primul rând, știm cum se încheie și, în al doilea rând, cunoaștem fundalul pe care se desfășoară, conflictul cosmic care există în spatele scenei.

Iov n-a știut nimic din toate acestea. N-a știut decât că, într-o vreme când lucrurile îi mergeau bine, a fost lovit brusc de un șir de nenorociri, de o serie de tragedii. Într-o clipită, s-a transformat din „cel mai cu vază dintre toți locuitorii Răsăritului” (Iov 1:3) într-un om de nerecunoscut care-și plângea amarul pe un morman de cenușă.

Săptămâna aceasta, vom continua studiul cărții lui Iov și vom încerca să ne transpunem în situația personajului principal, pentru a înțelege mai bine nedumerirea, mânia și mâhnirea pe care le-a simțit. Dar lucrul acesta n-ar trebui să ne fie prea greu, nu-i așa? Nu pentru că am fi trecut prin ce a trecut el, dar, având o fire căzută și trăind într-o lume căzută, știm și noi, măcar în parte, ce consternare generează tragedia și suferința, mai cu seamă dacă ne dorim din toată inima să-I slujim Domnului cu credincioșie și să facem ce este bine înaintea Sa.

Duminică, 23 octombrie – „Prefacă-se în întuneric ziua aceea!”

Imaginează-ți că ești Iov. Într-un mod inexplicabil, viața ta, toate lucrurile pentru care ai muncit, tot ce ai realizat, toate binecuvântările primite de la Dumnezeu se duc de râpă. Și nu poți să înțelegi de ce! Nu-ți poți explica nicidecum situația în care ai ajuns.

În urmă cu câțiva ani, un autobuz școlar a ieșit de pe carosabil, s-a răsturnat și mulți copii și-au pierdut viața. Un ateu a declarat atunci că este de așteptat să se întâmple astfel de nenorociri într-o lume care nu are sens, scop și direcție. O astfel de tragedie nu are sens, fiindcă lumea însăși nu are sens.

Totuși răspunsul acesta nu este valid pentru un om care crede în Dumnezeu. Nici pentru Iov nu a fost valid. Dar care era răspunsul, care era explicația? Iov nu avea un răspuns. Nu avea decât o durere uriașă și o sumedenie de nedumeriri inevitabil generate de ea.

1. Cum își exprimă Iov durerea la început? Te regăsești în vreuna dintre spusele lui? Iov 3:1-10

Viața este un dar de la Dumnezeu. Noi existăm pentru că Dumnezeu ne-a creat (Faptele 17:28; Apocalipsa 4:11). Viața este totodată un miracol în fața căruia știința modernă rămâne perplexă. Oamenii de știință n-au reușit încă să cadă de acord nici măcar asupra definiției „vieții”, cu atât mai puțin asupra modului și, mai ales, asupra cauzei apariției ei!

Cu toate acestea, cine nu s-a întrebat, în momentele lui de disperare, dacă viața merită trăită? Nu ne referim aici la nefericitele cazuri de suicid, ci la clipele din viață, când, la fel ca Iov, ne-am dorit să nu ne fi născut niciodată.

Un grec din Antichitate spunea că cel mai bun lucru care ar putea să i se întâmple unui om, în afară de a muri, este acela de a nu se fi născut niciodată. Altfel spus, putem ajunge uneori în viață la un grad atât de mare de nefericire, încât ne-ar fi fost mai bine dacă n-am fi existat și dacă am fi fost astfel cruțați de chinul inevitabil al existenței în această lume căzută.

Te-ai simțit vreodată cum s-a simțit Iov aici, adică ți-ai dorit să nu te fi născut? Ce s-a întâmplat în cele din urmă? Desigur că ai depășit momentul. Este important să ne aducem aminte, chiar și în momentele cele mai grele, că avem speranța că lucrurile se vor îndrepta!

Luni, 24 octombrie – Odihna din mormânt

2. Cum își continuă Iov lamentația? Ce spune el despre moarte? Iov 3:11-26

Ne dăm seama prin ce calvar a trecut Iov. I-a fost greu să-și vadă toată averea distrusă, să-și vadă trupul lovit de boală, dar cel mai greu de suportat a fost faptul că și-a pierdut copiii - și i-a pierdut pe toți! Pierderea unui copil este greu de suportat. Iov însă i-a pierdut pe toți zece! Nu ne mai mirăm atunci că își dorea să nu se fi născut. Chiar dacă ar fi aflat contextul în care s-au petrecut toate acestea, probabil că nu s-ar fi simțit mai bine.

Observă însă ce spune el despre moarte. Dacă ar fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu el? Ar fi trăit fericit în rai? Ar fi stat bucuros înaintea lui Dumnezeu? Ar fi cântat la harpă împreună cu îngerii? Nu găsim învățătura aceasta aici. Dar ce spune el? „Acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni” (Iov 3:13).

3. În ce măsură corespund afirmațiile lui Iov cu învățătura Bibliei despre ce se petrece cu omul după ce moare? Eclesiastul 9:5; Ioan 11:11-14.

Avem aici, în această veche carte a Bibliei, una dintre cele mai timpurii referiri la doctrina pe care noi o numim „starea omului în moarte”. În acel moment, Iov nu-și dorea altceva decât să se odihnească. Viața devenise deodată atât de grea, atât de dură și atât de dureroasă, încât tânjea după ceea ce știa că însemna moartea: odihna în pace în mormânt. Se simțea atât de trist, atât de lovit, încât a uitat complet cât de mult se bucurase de viață înainte și își dorea să fi murit la naștere.

Suntem creștini și avem făgăduințe frumoase cu privire la viitor. Cum ne putem forma obiceiul de a rememora experiențele pozitive din trecutul nostru și de a ne încuraja prin ele, în ciuda suferințelor prezente?

Marti, 25 octombrie – Durerea altora

În capitolul 3, se încheie prima plângere a lui Iov. În următoarele două capitole, Elifaz, unul dintre prietenii lui, îi ține o „predică” (o vom studia săptămâna viitoare). Apoi, în capitolele 6 și 7, Iov continuă să vorbească despre suferința lui.

4. Cum își descrie el durerea? Iov 6:2,3

Descrierea aceasta ne ajută să ne formăm o idee despre modul în care își percepea Iov suferința. Dacă s-ar fi putut așeza într-un taler tot nisipul mării, iar în celălalt taler, „durerea” și „nenorocirile” lui, acestea din urmă ar fi atârnat mai greu.

Atât de grea îi era durerea! Și toată era a lui, nu a altcuiva. Se folosește frecvent expresia „toată suferința umană”. Dacă ne gândim bine, ea nu exprimă adevărul. Noi nu suferim în mod colectiv. Noi nu suferim durerea altcuiva, ci numai durerea personală. Ne știm doar durerile proprii, doar suferința proprie. Durerea lui Iov, așa mare cum era, nu este mai mare decât durerea pe care o poate cunoaște alt om. Unii oameni, bine intenționați de altfel, le spun altora: „îți simt durerea.” Dar nu o simt. N-au cum s-o simtă! Nu pot simți decât durerea proprie, ca reacție la suferința altuia. Doar atât și nimic mai mult: propria durere, nu durerea altcuiva.

Auzim despre dezastre, produse de oameni sau din alte cauze, cu victime numeroase. Numărul morților sau răniților ne șochează. Și încercăm să ne imaginăm atâta suferință. Dar, la fel ca în cazul lui Iov, la fel ca în cazul tuturor oamenilor care au trăit vreodată de la începutul lumii și până la sfârșitul ei, fiecare își simte propria durere și pe a nimănui altcuiva.

Nu ne dorim, desigur, să diminuăm valoarea suferinței împreună cu alții și, după cum se știe, creștinii sunt chemați să aline durerea oricând este posibil (vezi Iacov 1:27; Matei 25:34-40). Cu toate acestea, cât de recunoscători trebuie să fim că niciunul dintre noi nu suferă mai mult decât poate duce de unul singur, că nu poartă toată suferința care există în lume!

Meditează la ideea că fiecare om își poartă suferința lui și nu pe a altuia. Te ajută aceasta să vezi altfel

problema suferinței umane? Cum?

Miercuri, 26 octombrie – „Ca suveica țesătorului”

Imaginează-ți că doi antediluvieni ar sta de vorbă despre soarta omului, moartea, și ar deplânge faptul că, oricât de bine le-ar merge în viață, oricâte realizări ar avea, în final tot ar ajunge în mormânt.

Nouă ne este dificil astăzi să ne închipuim cum ar fi să trăim sute de ani (Metusala avea o sută optzeci și șapte de ani când s-a născut fiul lui, Lameh, iar după aceea a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani); dar chiar și antediluvienii trebuie să fi deplâns, în fața realității morții, scurttimea vieții.

5. Citește Iov 7:1-11. Ce deplânge Iov aici? Vezi și Psalmii 39:5,11; Iacov 4:14.

Dacă în cuvântul lui anterior, Iov cere odihna și încetarea suferinței pe care le aduce moartea, aici deplânge scurgerea rapidă a vieții. Se plânge că omul are parte de o viață plină de greutate, trudă și suferință și apoi moare. Și noi avem deseori această atitudine paradoxală: ne plângem că viața trece iute, deși recunoaștem că este grea și tristă!

O autoare adventistă de ziua a șaptea mărturisea într-un articol că s-a luptat cu depresia și chiar cu gândul sinuciderii. Ea nota: „Cel mai rău era că eram adventistă și aveam un stil de viață despre care se dovedise că mă putea ajuta să trăiesc «cu șase ani mai mult».” Avantajul acesta nu mai avea atunci nicio valoare! Sigur că, atunci când te doare și suferi, multe lucruri par a nu mai avea nicio valoare. Uneori, când durerea ne cuprinde, rațiunea și logica coboară în planul doi și nu ne mai putem gândi decât la necazul și la frica noastră și pierdem orice urmă de speranță. Până și Iov, care avea cunoștință despre venirea unui Răscumpărător (Iov 19:25), a strigat în deznădejdea lui: „Adu-Ți aminte, Dumnezeuule, că viața mea este doar o suflare! Ochii mei nu vor mai vedea fericirea” (Iov 7:7). Iov, în fața perspectivei apropiate a morții, se jelește că viața e scurtă, deși ajunsese într-o situație extrem de nefericită!

În ce fel te ajută cunoștințele despre căderea în păcat; despre moarte și despre înviere să ai o atitudine echilibrată față de realitatea trecerii vieții?

Joi, 27 octombrie – „Ce este omul?”

Ca să-l înțelegem pe Iov, trebuie să ne punem în locul lui. El se întreabă: *De ce se poartă Dumnezeu așa cu mine?* sau *De ce permite Dumnezeu să mi se întâmple astfel de lucruri?* El nu are o imagine de ansamblu asupra realității. Nu știe decât ce s-a petrecut în preajma lui și cu el însuși și nu mai poate să priceapă nimic. Cine dintre noi n-a trecut printr-o astfel de situație?

6. Citește Iov 7:17-21. Ce gânduri își exprimă Iov aici? Ce întrebări pune? De ce sunt întrebările acestea justificate în situația lui?

Unii cercetători argumentează că Iov ar ironiza aici gândul din Psalmii 8:4-6, unde scrie: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (vezi și Psalmii 144:3,4). Însă cartea lui Iov a fost scrisă cu mult înaintea Psalmilor. Mai degrabă, poate că psalmistul s-a inspirat din cartea lui Iov.

Totuși nu putem să nu remarcăm întrebarea: „Ce este omul?” Este una dintre cele mai importante întrebări pe care ni le putem pune: Cine suntem noi? De ce ne aflăm aici? Care este scopul și sensul vieții noastre? În situația lui, Iov crede că Dumnezeu „l-a luat în colimator” și se întreabă pentru ce îi acordă atâta atenție. Dumnezeu este atât de mare, universul pe care l-a creat este atât de vast, de ce S-ar interesa tocmai de el? De ce l-ar păsa de vreun om?

7. De ce interacționează Dumnezeu cu omul? Ioan 3:16; 1 Ioan 3:1.

„Când privește înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii Tatălui față de rasa umană care pierde, Ioan este plin de admirație și de respect sfânt. El nu poate găsi un limbaj potrivit pentru a exprima această dragoste, ci cheamă lumea să privească: «Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!» Ce valoare îi

este astfel acordată omului! Prin păcat, fiii oamenilor au devenit supuși ai lui Satana. Prin jertfa infinită a lui Hristos și prin credința în Numele Său, fiii lui Adam devin fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura umană, Hristos înalță neamul omenesc.” - Ellen G. White, *Mărturii*, voi. 4, p. 563

Vineri, 28 octombrie – Un gând de încheiere

„Într-o epocă iluminată într-un mod fără precedent de știință și rațiune, «vestea bună» a creștinismului devenea o structură metafizică tot mai puțin convingătoare, un fundament mai puțin sigur pe care să-ți clădești viața și mai puțin necesar în plan psihic. (...) Ideea că viața scurtă a unui om care a trăit în urmă cu două milenii, într-un popor primitiv obscur, pe o planetă despre care se știa de-acum că era o bucată de materie relativ insignifiantă ce gravita în jurul uneia dintre miliardele de stele dintr-un univers impersonal inimaginabil de vast - ideea că un atare eveniment minor ar putea avea vreo semnificație cosmică sau eternă extraordinară nu mai putea fi convingătoare pentru oamenii raționali. Pur și simplu nu era plauzibil ca universul vast, ca întreg, să aibă vreo mare preocupare față de această parte minusculă a sa, dacă avea vreo «preocupare». În lumina nevoii lumii moderne de o confirmare publică, empirică, științifică a tuturor declarațiilor de credință, esența creștinismului pierdea din putere.” - Richard Tarnas, *Passion of the Western Mind*, p. 305.

Care este deficiența acestui tip de raționament? Ce pierde din vedere autorul? Ce ne demonstrează acest paragraf despre limitele științei și rațiunii în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu și a caracterului Său? Ce ne demonstrează el despre necesitatea revelației divine pentru cunoașterea unor adevăruri pe care știința și rațiunea nu ni le pot descoperi?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iov 25-31

1. Ce dorea Iov să apere până la ultima suflare?
2. Ce anume nu se poate dobândi cu pietre scumpe și metale prețioase?
3. Cu cine ajunsese Iov să se considere „frate” și „tovarăș”?
4. Completează afirmația lui Iov: „Eu, care n-am dat voie limbii mele să...”

Calea către Hristos, capitolul 9

5. Cum putem îndeplini cele mai umile îndatoriri ale vieții?